

Publicerad 2023-10-20 20:31 av DavidM

Del 1 av 3.

Den grå pojken

Jag, Ingemar, var här, Bolognauniversitetet,
kl. 13:23, 25 september 2005.

Hur kom det sig att jag började glömma?

Jag ska försöka ge svar. Jag vill förklara. Också för mig själv. Men ur ett perspektiv är det omöjligt. Det förutsätter att jag minns specifika skeenden. Och redan där blir det svårt att få vidare förståelse. De tankarna som över tid blev en bro mellan hågkomst och glömska, den bron har eroderat, vittrat, bitarna tycks ha blåst iväg i vinden. Det jag kan ta fasta på vid det här laget är känslor.

Vad mitt hjärta känner hjälper mig får en viss klarhet i olika situationer. Men jag har upptäckt att emotioner kan vara ett redskap för att dra i tidens lina i djupled och fiska upp förklaringar, även till passerade händelser. Och medan jag ännu håller i denna lina som löper ner i vattnet, tror jag mig skönja att de minnessekvenser jag inte längre kan återkalla, berodde på flera saker. Låt mig ställa upp följande punkter. Jag återkommer sedan till var och en av dem och utvecklar mitt resonemang.

Varandet i stunden

Viktigt

Variation

Vilja

När jag var i 30-årsåldern inträffade ett skifte i mitt varseblivningssystem. Ett nytt förhållningssätt och en annan ingång till världen runt omkring mig tog form. Från min horisont började jag uppleva allt som om det vore första gången jag var med om det. Jag föreställde mig att det liknade barnets förhållningssätt och jag ansträngde mig för att min vy skulle präglas av utforskning, intresse och förundran. Detta krävde så småningom mindre medvetet fokus och inkorporerades allt mer i min person. Jag kan ta ett exempel.

Mina föräldrars trädgård. Den har jämt varit oförändrad till utformningen. I den finns samma stensättningar som när jag växte upp. De ringlar längs ena sidan av huset och mynnar ut vid en stor lönn. I en yttre ring runt trädet finns en låg syrenhäck. I mina tonår tog jag ingen notis om växtligheten. De gjorde inga intryck hos mig, jag förstod nästan inte dess relevans.

Men varje gång jag besökt mitt föräldrahem sedan dess, har jag ställt mig vid syrenen och varit stilla, ganska länge. Ända tills det att tankarna på hur andra skulle uppfatta mig har lagt sig. När jag sedan "kommit tillbaka till mig själv" och jag känner min andning, luften mot mina kinder och i lugn och ro observerar

syrenen, tar jag ett av de mörkgröna bladen i min hand. Jag plockar det inte, det är fortfarande fast på sin kvist. Trots alla minnen av populärvetenskapliga böcker som jag tagit del av, trots alla böcker om fysik, biologi och teknik och alla de nya insikter och kunskaper av världen jag fått mig till livs, så ångar det bort när min fantasi tar vid, kring upplevelsen av att där och då vara tillsammans med syrenbladet i min hand. Jag är i stunden med bladet. Men jag tror att när jag lever så intensivt i nuet, nästan som i trance, som ett ständigt ihållande flöde, så tappar jag både framtidsplaner och minnen.

Detta leder mig in på den andra förklaringsmodellen, den andra punkten. Jag återser nu vad jag skrivit och förstår att "viktigt" är lika subjektivt som det är en tydlig förnimmelse för var och en av oss. Mitt perspektiv är inte universellt och tidlöst. Det är exakt det motsatta. Perspektivet är individuellt och förändras med åren, i alla fall har det gjort det för mig fram till nu.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren DavidM med Poeter.se id #61167 innehar upphovsrätten